

erfijnde onna-
 iur, die ons te-
 ugstoot.

Spreekt dit al-
 s dan toch een
 al, die wij niet
 erstaan? „Oos-
 rsch”, kan men
 eggen. Heel ver-
 idelijk, maar
 o kunnen wij
 ons niet af ma-
 en. Oostersch
 as inderdaad de
 orsprong der
 elçuk-Turken,
 i dus ook de
 ern van hun rijk
 i beschaving.
 chter bevonden
 j zich — zelfs
 ór de inneming

Buiteningang in de Medrese van Murad II

in Constantinopel — toch op het gebied van de Middellandsche-Zee-cultuur, het gebied
 ut, oorspronkelijk antiek-Grieksch, daarna Hellenistisch, tenslotte een deel van het
 omeinsche imperium had uitgemaakt. Bovendien was deze kern van Selçuk-Turken —
 nmaal afgesneden van het Oosten — meer dan bereid, en er zelfs naar strevend, om in
 ch te absorbeeren al wat zij aantreffen aan bestaande beschaving, in deze landen die nu
 hunne waren. Zij verstonden het zich één te maken met hun omgeving, en zoo her-
 hapen te worden tot een nieuw geheel. Daarom is het Ottomaansche rijk in den grond
 el Westerscher geweest, dan het oppervlakkig beschouwd den schijn had. Zij hebben
 ch van het begin bewust toegelegd op een vermenging van rassen — zooals ook Rusland
 het oogenblik zooveel mogelijk zijn honderd zes en zeventig rassen tracht te ver-
 engen. Voor de sultans zelf werd het meer en meer een vanzelfsprekende regel, om
 eemde vrouwen te nemen, meestal Çerkessische uit den Kaukasus. Osman reeds, de